

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Rácz Géza*
 Cím: *A nagymamákat és nagyapákat is elfogta a táncdüh*
 Forrás: *Esti Hírnök*

Osztályozás	
Tárgy	793.3
Hely	
Idő	"1924"
Személy	

Bp. 1924. 12. 25.

(Köt. v. füz.) (C)

A nagymamákat és nagyapákat is elfogta a táncdüh

A szalontáncok királyai — Mit mondanak a mesterek? — Weisz a kályha mellett — Akinek sürgős a dolga, különórán tanul táncolni

Egyre népszerűbbek a vacsoramentes táncesték

A napokban délben egy nagyvállalat vezérigazgatójával kellett volna beszélnem. Odatelefonáltam előbb, de a szobalány azt mondotta, hogy a méltóságos úr szívesen sajnálatára nem fogadhat, mert táncórája van, ilyenkor pedig nem szabad zavarni. Tegnap estefelé viszont egy nagy belvárosi üzlet tulajdonosától akartam megkérdezni, hogy mi újság a szakmában, de a kereskedőt nem találtam az üzletben, mert — mondotta a pénztáros kisasszony — délután kevés a vevő az üzletben, a főnök úr félórára átszaladt te-

egészségét? de a kérdezősködésre nem volt szükség, mert amikor beléptem a szalónba, *önagysága táncolt a fiával.*

— Hát mindenki táncol ma már ebben a városban? — kérdeztem önkéntelenül is a ház úrnőjétől, amikor észrevettem, hogy kissé duzzog, amiért nem tudok táncolni. A kérdés talán felesleges volt, mert alighanem *akad Budapesten néhány olyan ember is, akinek nincs kedve táncolni.* De mivel a valóság mégis csak az, hogy a táncdüh egyre terjed, mert az emberek nemcsak délután, este és éjjel, hanem már délelőtt, sőt délben is táncolnak, feltettem magamban, hogy este ellátogatok azokhoz a mesterekhez, akik Budapesten annyira népszerűsítették a modern táncokat. Tőlük akartam megtudni, hogy növekedik-e azoknak a száma, akik a táncművészetnek hódolnak és hogy a tánciskolákban általában kik és hogyan táncolnak?

„Összgyakorlat” a külvárosban

A pesti uccák meglehetősen sötétek az üzletek bezárása után, de a tánciskolákat mégsem kellett lámpással keresnem, mert gombamódra elszaporodtak a fővárosban úgy, hogy

mindegyik népesebb uccában találni néhányat.

— Nos, uram — fordultam az első helyen a mesterhez — mik a tapasztalatai? *Nagyon jó a táncdüh most, mint tavaly volt?*

A mester elhárító mozdulatot tett, mintha nem tudna határozott feleletet adni.

— Sajnos, a város ama részében működöm, amelyet túlnyomórészt szegényebb emberek laknak. Nálam tehát nem olyan nagy a látogatottság, hanem azért alapjában véve mégsem panaszkodhatom. Méltóztassék különben beljebb sétálni.

Bevezetett a nem éppen nappali világítású ánterembe, ahol körülbelül tizenöt pár táncolt. Túlnyomórészt fiatal leányok és huszonegy éven aluli, szürke meg barna ruhába öltözött fiatal emberek voltak a táncosok, akik pompásan mulattak a zongoristán, mert a pillentyük verése közben *kották helyett új-úgot olvasott.* Amikor a mesterrel beléptem,

abbahagyta az olvasást és *a fiatalok is kihúzták magukat, mert azt hitték, hogy holmi tánc- és illemfelügyelői minőségben tettem tiszteletemet a mesternél.*

— Most *összgyakorlatot tartunk* — magyarázta a mester — és ha figyelembe veszem, hogy a kisasszonyok reggeltől estig irodákban, vagy üzletekben dolgoznak, az

urak pedig ugyancsak reggeltől estig a vevők előtt hajlonganak, az eredménnyel meg lehetek elégedve. Alig négy hete táncol ez a turnus és ugyebár, máris minden szépen megy.

Tényleg minden szépen ment — *volna*, ha az egyik táncos el nem rontja a figurát. A mester azonban figyelmeztetett, hogy ez majdnem minden *összgyakorlatnál* így van és ne is törődjem vele. Weisz ur ugyanis, amikor beavatták a *Five-Step* rejtelmeibe, véletlenül a *kályha mellett* állott és azóta, akárhányszor tartanak is *összgyakorlatot*, mindig elhibázza a lépéseket, ha történetesen nem a kályha mellett áll, amikor a modern táncot megkezdik. Hanem azért tudni fog, *ha a kályha mindíg mellette lesz.*

A lekváros Jimka

Tíz perc múlva már egy másik táncintézetben voltam, ahol arról tájékoztatott a tulajdonos, hogy a helyiséggel nincs megelégedve, mert bármennyire modern alapon iparkodik is a fiatalsággal a táncművészetét elsajátíttatni, a mai generációnál nem az a fontos, hogy *ki* tanít, hanem, hogy *hol* tanulhat. Tánctermét tehát nem látogatják olyan mértékben, mint megérdemelné, mert sajnos, nincs bent a központban.

— A közönségem azonban, hála Istennek, elé jó — tette hozzá a mester —, csupán egy-két pár emlékeztet arra, hogy a külső perifériákon működöm. Látja például azt a pirosképű, szőke fiatalembert?

— Látom.

— Örültem szeret táncolni és az üzletből egyenesen ideszalad hozzám. A nagy sietségben azonban rendszerint elfelejti megmosni a kezét, úgy, hogy tegnap este petróleumszagú, ma este pedig lekváros lett annak a kisasszonynak a blúza, akivel a *Jimskát* táncolta. A lekvár miatt, azt hiszem, kártérítési pört zúdítanak a fiatal úr nyakába.

Néhányan meghallották, hogy a mester mit mesél és három perccel később csupa nevető arc volt a teremben. Legjobban mulatott a *lekvároskezű ifjú* és a derű boldog perceit arra használtam fel, hogy a harmadik táncterembe siessenek.

Az öregek különórákat vesznek

Ez a harmadik táncterem már a központban, a város szívében volt és az előkelő tánchelyiségek közé tartozott, ami külsősekben is megnyilvánult, mert nemcsak táncterem volt fényes, hanem a közönség is. A kisasszonyok majdnem valamennyien úgy voltak öltözve, mintha bálban lennének, a urak pedig majdnem valamennyien fekete és sötétkék ruhát viseltek. Feltűnt azonban, hogy itt is túlnyomórészt fiatalok táncoltak. Holott majdnem mindennap azt hallom, hogy a *Stepnek* és *Jimskának* az „öregek” is hívei.

— Jól hallotta a szerkesztő úr — mondotta a mester, — csak hogy az öregek nem mutatkoznak az ilyen ösztzyakorlatokon, vagy a közös oktatást élvezők kurzusain. Az öregek különórákat vesznek, még pedig rendszerint délután. Jelenleg nekem is van öt ilyen növendékem, három úr és két hölgy, akiknek életkora együttesen kerek 275 esztendő. Hogy ebből mennyi jut a férfiakra és mennyi a nőkre, nem árulhatom el, csak annyit közlök, hogy mind a két hölgy nagymama és mind a három úr nagypapa. és hogy szenvedélyesen, sőt jobban táncolnak, mint gyermekeik és unokáik, akik szintén nálam nyernekt oktatást. Egészen természet-

tesnek tartom tehát, hogy az egyik unoka majdnem mindennap kérleli az egyik nagymamát: „Nagymama, menjünk már táncolni.”

— És mit táncolnak az öregek, ha ugyan szabad őket így neveznem?

— Ugyanazt, amit a fiatalok. A legmodernebb táncokat.

— És melyek azok?

— A *Five Step*, a *Royal Jimska*, a *Huppa-Huppa* és a *Blue Fox*. Három-négy különórán negyszerűen megtanulják valamennyit,

ha már előzetesen is tudtak valamelyest táncolni, ha ellenben teljesen ujoncok, akkor legalább öt-hat különóra szükséges.

— És akik csoportban táncolnak?

— Azok körülbelül másfél hónapig legalább is egy-egy órát kénytelenek tanulni, úgy hogy akinek sürgős a dolog, legjobb, ha különórát vesz.

Volt tizedesek mint parkeffáncsok

Ilyen különórát, amely aránylag sokkal olcsóbb mint az arany- vagy ezüstóra, mert csak száz-százötvenezer koronába kerül, úgy látszik sokan vesznek, mert a negyedik és szintén előkelő tánciskolában nem is a mester, hanem az *asszisztensnő* fogadott. Ő szolgáltatta a közös oktatást, míg a mester a szomszédos szobában — különórázott.

— Ez már a kilencedik különóra ma — mondotta a kisasszony —, „a helyettes úr” pedig házon kívül dolgozik. Még pedig reggeltől estig, mert közeledek a farsang és az estélyek száma is egyre növekszik. Pedig a parkettáncosok, akik között sok volt a tizedes is, szintén erős konkurrenciát csinálnak...

— Szóval sok a dolog?

— A kisasszony háromszor kopogott a zongorán.

— Hála Istennek és azt hiszem még több lesz ezután. (Bizalmasan.) És tetszik tudni, miből gondolom ezt?

— Fogalmam sincs róla, kisasszony.

— Eddig az volt a szokás, hogy a házi estélyeken előbb vacsoráztak, azután táncoltak, most azonban, mivel a vacsorák óriási összegbe kerülnek, új divat kezd meghonosulni. *Vacsora után tánc*, — ez most is az estélyek programja, de egy kis variációval. A vacsorát odahaza kell elfogyasztani a vendégnek, utána azonban elmehet az estélyre, ahol táncolhat. És mivel ez a legfőbb és ennek kedvéért a vacsora helyett egy kis teával is megelégszenek, a *vacsoramentes táncestélyek* egyre népszerűbbek, ami viszont annyit jelent, hogy most már azok is különórákat vesznek, akik eddig a nagy vacsoraköltségek miatt nem akartak táncestélyeket rendezni.

A kisasszony jóízűen mosolygott és udvariasan kikísért az előszobába, tudomásomra adván, hogyha netalán... esetleg... mit leheszen tudni?... *nekem is kedvem lenne*, garantálja, hogy három különóra alatt úgy elsajátítom a *Stepet*, hogy a jövő héten már én is *Step lépésekben* fogok járni a szobában.

Megköszöntem a szíves biztatást és mikor a sötét lépcsőházban — egyelőre természetesen csak csoszogó lépésekkel — lefelé haladtam, bizonyos voltam benne, hogy az ideitelen még többen fognak táncolni, mint tavaly, mert hiába, a tánc ma már — szenvedély és különösen az említett táncfigurák igen népszerűek. És talán még inkább azok lesznek a jövőben, mert *Saphir* mester, akivel szintén beszéltem, azt mondotta, hogy a francia és bécsi szaklapok szerint a *Step*, *Jimka*, *Huppa-Huppa* lesznek az idén is a *szalontáncok* „királyai”, úgyhogy azok is lejtteni fogják, akik mulatni, vagy felejteni akarnak.